

Jan B. Hurych

OBSAH		
Úvodem		
In vino veritas	Dvě osamělosti	Srdce
	Ach, ta láska nehezká	Rozvod
Spravedlnost		Na řehu moře
Paměť	Láska s teploměrem	Známka
Lhářka	Kiri	Kdo z tebe pochází
Brácha	Vážený pane Vivaldi	
Sekretářka	Moje druhé já	Květinářka
Polibání	Dámská volenka	Kam nechodí
Strýc Pavel	Žebrák a dobrák	Intervjů
Jenom otec	Smutná vdova	Nerýmovaná
Alenka	Odpouštím	Dobrá paměť
Nejsem doma	Don Juan	Rukavice

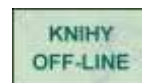
Sbírka veršů v próze.

DALŠÍ KNIHY ZDARMA NAJDETE V NAŠÍ KNIHOVNĚ

<http://hurontaria.baf.cz/KNIHY/> Copyright Jan B. Hurych. Kopírování tohoto materiálu není dovoleno. Pro přetisk, publikování nebo jinou reprodukci, ať už vcelku nebo jen zčásti, je třeba nejdříve získat svolení autora. Všechna jména osob a institucí jsou fiktivní vyjma tam, kde je vyloženě stanoveno jinak.

**KNIHY
OFF-LINE**

BOL-37-141

Autor : Jan B. Hurych

Název : ROZJÍVENÁ

Kapitola: Úvodem.

Úvodem.

Chtěl jsem svoji "Rozjívenou" nazvat "sbírkou básní v próze", ale pak jsem se bál, že by se čtenáři zalekli toho slova "báseň" a tak to radši píši jen do úvodu, doufaje, že tento větěinou stejně nikdo nečte :-). Abyste rozumněli, nebyl to můj nápad, ale Heleny. Pro ni jsem také kdysi napsal první báseň v próze, ale to bylo jindy, jinde a jinak. . .

Až tedy teď. Nedávno jsem prohledal svůj zápisník námětů k básním, které se nikdy nekonaly. Ne, že by nebyly bývaly šly zřymovat (nebo lépe: ne, že byly bývaly nešly zřymovat - ach, ta čeština!), ale jaksi se mi nehodily k tragicko-heroické poezii mých mladých let.

A přece: jak si tak utěšeně stárnu, stávám se víc a víc krátkozrakým a dívám se na věci jaksi více zblízka. A tak jsem je tedy znovu "objevil". Neříkejte tomu ale prosím ani "poezie všedního dne" - všední dny jsou přece jen pro všední lidi. Vracím se tedy k nim, k těm veršům bez rýmů, k sirotkům opuštěným...

Toliko (jak se kdysi říkávalo) pouze úvodem.

J.B. Hurych

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (1)

IN VINO VERITAS.

Napsal jsem kdysi tuto báseň:

*In vino veritas,
pravda je ve víně.
Blaženě usnul jsem
Blaženě na klíně.*

Nejprve se ozval editor, prý je tam gramatická chyba. Pak cenzor, prý to kazí mládež. Nakonec mě napadla i společnost pro nápravu anonymních alkoholiků.

A Blažena? Ta se na mě zlobí dosud.

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (2)

KNIHY
OFF-LINE

SPRAVEDLNOST.

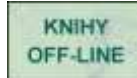
Už ve škole nám říkali, kdo je náš přítel a nepřítel. Ale já měl kromě toho i jiného nepřítele, kterého jsem si nechtěně vybral sám.

Můj nepřítel byl Ludva Kolář, ne ovšem odjakživa, ale jen od určité doby. Kdysi mi totiž na školním výletě rozbil nos, až mi tekla krev.

Paní učitelka ovšem dala poznámku jen mně, protože moje tričko jasně ukazovalo, že jsem vinen já.

Od té doby, když slyším slovo *spravedlnost*,
říkám si:
Kde je ale pravda?

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (3)

PAMĚŤ.

Vždy se musím znovu a znovu
obdivovat paměti mé ženy.
Co všechno si nepamatovala,
chci říci: pamatovala!

A co všechno jsem si já už zase
nepamatoval,
chci říci: nechtěl pamatovat...

TŘÍDNÍ SPOLEČNOST.

Kdysi nás učili o třídním uspořádání
společnosti. To jsem byl ještě malý
školák a představoval jsem si, že se
lidstvo dělí na třídy, jako je třeba šestá B
či sedmá A.

Teprve později mi začalo vrtat hlavou,
do které klasy asi spadají naši a také jiní
(tak zvaní) klasici.
A do které patří ti, co nemají žádnou
klasu?

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (4)

KNIHY
OFF-LINE

LHÁŘKA.

Napsala mi dopis na rozloučenou
a také chtěla, abych ji vrátil
všechny její dopisy.

Učinil jsem tak a požádal jí o ty moje.
*Proč?- řekla - jsou to docela hezké
dopisy, chci si je ponechat!*

*Nemáš už na ně právo - povídám - také
jsem ti vrátil ty tvoje; tak mi, prosím Tě,
vrať ty mé. Musíš mi je přece vrátit!*

*Myslíš? usmála se vítězně. Já jsem je
totiž všechny spálila!*

Vím, že mi lhala, ale nemohl jsem nic
dělat. Ostatně mi to ani tak moc nevadí:
já jí zase lhal v těch dopisech....

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (5)

KNIHY
OFF-LINE

BRÁCHA.

*Zastav se u mne, až půjdeš domů -
řekl mi brácha do telefonu a tak jsem se
stavěl,
vlastně stavil .*

*Budu se ženit - oznámil mi slavnostně.
Ale, ale - říkám - a to jen tak sám se sebou,
chci říci: od sebe?*

*Ale ne, ty koni - povídá - беру si Lad'ku.
A to musíš? - utrousím, aby řeč nestála,
protože mu jaksi nechci přímo říci, že oni dva
se k sobě vůbec nehodí.*

*Ne, nemusím, ale chci - opravil mě a bylo na
něm vidět, že to opravdu tak myslí;
totiž že si myslí, že se rozhodl on, že tedy
zrovna on to chce. Na věčné časy a ještě o kus
déle.*

*Takže ty se dobrovolně, vzdáváš své svobody?
- odvozují dál své myšlenky.
Nevzdávám - řekl umíněně -
naopak, já se o tu svobodu budu dělit s ní.
Oba se budeme dělit, ano, já i ona.*

*O tu její svobodu také? - ptám se ještě.
Jistě - potvrdil mi - oba se budeme dělit o ty
naše svobody napůl.*

Musel jsem se zasmát:

To ti tedy nevymluvím. Vidím, že už jsi úplně brejvnošovanej.

*Ty tomu nerozumíš - povídá mi a vysvětluje:
Jen vzájemným podílením se na společné
zodpovědnosti se vytváří ta skutečně pravá
svoboda!*

*Rozumím - usmířoval jsem si ho, ale v duchu
jsem dodal: "Ano, já už se takhle vzájemně
podílel ve svém prvním manželství. to jen u
rozvodu to pak rozdělili jinak . . . "*

*To je dobře - radostně přikyvoval - my se totiž
oba hrozně milujeme.*

"Každý sebe, nebo také jeden druhého? " chtěl
jsem se zeptat, ale neměl jsem to srdce ...

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (6)

SEKRETÁŘKA.

*Laskavě si vezměte číslo - řekla mi sekretářka
a já jsem poslušně poslechl.
Ono to totiž jinak nejde: "poslouchat
neposlušně" se snad ani nedá.
Strčil jsem tedy cedulku do kapsy a odcházel
jsem, jako že jdu domů.*

*Zarazila mě: Pane, pane, počkejte! Kam jdete,
proboha?
No přece domů - odtuším - řekla jste přece,
abych si vzal číslo, což jsem učinil a teď
odcházím...*

*Ale ne - říká zase ona - to číslo potřebujete k
identifikaci.
Ach tak! - pochopím, podívám se na kartičku a
povídám - Třicet sedm!*

*Ale ne - poučila mě - to je na to,
až vás budou volat.
Ale jak mě mohou volat, když neznají moje
jméno? - ptám se nechápavě.*

*Podívala se na mě jako na blba: Oni
nezavolají vaše jméno, ale to číslo!
Ale - namítám - když mě nezavolají jménem,
ale jenom číslem, tak já bych raději chtěl číslo
šestnáct než třicet sedm.*

Rozzlobila se: *Šestnáct už dostat nemůžete, to dostal někdo jiný před vámi!*

Aha, zase ta protekce - říkám otráveně a zase odcházím.

Kam zase jdete? - vykřikla - Musíte tu přece zůstat!

A proč? - povídám - já radši přijdu zítra. Ale víte, co? Dejte mi radši hned tu šestnáctku, abych pak na ni nemusel čekat

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (7)

KNIHY
OFF-LINE

POLÍBÁNÍ.

Přijde-li k nám někdy někdo na návštěvu,
jen s přemáháním se vždy podrobuji tak zvané
líbací ceremonii.

Protože zatímco muži se s muži nebozkají,
muži a ženy se podle pravidel slušnosti
políbit musí.

A jsou to polibky různé:
lehké a něžné, suché až studené,
nebo zase takové ty mlaskavé, umaštěné.
A potom ty rádoby vášnivé, přímo na ústa,
když už nemohu uhnout. . .

Já ale považuji dotyk rtů na tváři za něco
docela intimního, i když ne zase přímo
erotického.

A tak se pro tyhle příležitosti - zvláště vím-li,
že přijde i manželka mého šéfa - jaksi
zapomenu oholit.

Je to moje pomsta: nikdo totiž nelíbá rád
štětiny ...

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (8)

STRÝC PAVEL.

Ztrácí rozum - říkali o strýci Pavlovi.

*On někdy nějaký někdy měl? ptám se,
možná vlastně trochu ironicky.*

*Ale ano - povídají -
to bys ho měl znát, když byl ještě mladý!
Pravda, tehdy jsem ho neznal, to jsem
totiž ještě nebyl na světě.*

*Zamyslíl jsem se a povídám -
Šťastný to člověk; většina z nás prý totiž
stářím rozum naopak nabývá...*

MILUJI TĚ HROZNĚ.

*Miluji tě, hrozně - řekla.
Já vím - odtušil jsem -
ale byl bych radši, kdybys mě méně
milovala, ale o to víc mě měla ráda.*

*Ale to jsem asi neměl říkat.
Já nevím - urazila se - co ty bys ještě
nechtěl!*

*Pochopil jsem to: ráda přece měla
odjakživa jenom sebe...*

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (9)

KNIHY
OFF-LINE

JENOM OTEC.

Věděla, že musím přijít.
Jednalo se totiž o to, komu bude po
rozvodu patřit naše dítě.
Asi doufala, že se ho vzdám lehce.

Jsi přece jenom otec - řekla.
Ano, takhle to řekla - Soud jistě uzná, že
já jsem matka a ty jsi jenom otec!

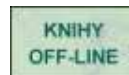
"Ach bože, " napadlo mi,
"kéž by ten soudce byl jako Šalamoun,
aby svou moudrostí zjistil, kdo z nás má
to dítě opravdu rád..."

PLATONICKY.

Vždycky se brzo unavím,
když tančím polku. Vlastně ne, teď už se
brzo unavím, když tančím cokoliv. . .
A když tančím tango, to se mi ještě
navíc zvýší krevní tlak, ale to z jiného
důvodu...

Při moderních tancích se ovšem lidé
většinou už ani tak moc nedotýkají.
Vždyt dneska i to milování se brzo stane
jen platonické - málem jsem řekl: "přes
rozvodový soud" ...

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (10)

ALENKA.

Tak jsem konečně umřel,
ale protože jsem byl za živa poměrně
hodný člověk, dovolili mi ti tam nahoře,
abych jednou do roka navštívil svou
ženu (vlastně teď už jen vdovu) a když
ne jinak, tak se alespoň pohledem na ni
potěšit.

Přistál jsem tedy coby anděl na prahu
našeho domu a jemně zaklepal. Otevřel
mi nějaký mužský a povídá -
Alenka není doma. A kdopak jste vy?

*Já - povídám ostýchavě -
já jsem její v pánu zesnulý manžel.*

*Tak pojd'te dál - řekl a pozval mě
dovnitř. A posad'te se - dodal - ať nám
neodnesete spaní...*

KONDITIONÁL.

Byl jsem prý na ni zlý. A jak!

*Co já s tebou všechno zkusila - vyčítala -
A kolikrát ses ani neomluvil! Dávno
jsem tě mohla opustit, kdybych byla
bývala chtěla!*

Ano, s takovým složitým kondicionálem
to řekla. A co teprve kdyby bývala byla
použila rod trpný ...

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (11)

KNIHY
OFF-LINE

NEJSEM DOMA.

Koupil jsem si automatickou
telefonní mašinu,
rozuměj tu samo-odpovídající,
říkají tomu tuším "záznamník".

Tedy na nic se jí neptejte, ona totiž
neodpovídá, ale jen říká předem
nahranou zprávu.

Chtěl jsem ovšem mít tu zprávu co
nejoriginálnější.
Nahrál jsem tedy na pásku toto:

*"Vážení přátelé, pokud byste chtěli
se mnou mluvit, máte sice správné
číslo, ale bohužel nejsem doma,
takže prosím zavolejte ještě
jednou, ale až budu zase doma,
ano?
Děkuji vám za zavolání."*

Ano, je to velká výhoda, když má
člověk doma takovou moderní
vymoženost. Jak jinak by volající
věděli, co mají udělat?

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (12)

DVĚ OSAMĚLOSTI.

Sedíme tu na lavičce, já sám a ona sama.
Svobodný mládenec a vdova.
Jedna, kterou potkalo neštěstí a jeden,
kterého nepotkalo štěstí.

Sedíme a smutníme. Sdělujeme si svoje
bolesti a strasti.
A je nám docela fajn: ve dvou se to
přece jen lépe táhne...

KLASIKA A KLASA.

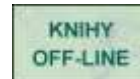
Mám rád klasickou hudbu, to mám asi
ze svých minulých životů.
Stejně jako kdysi, poslouchám se
zaujetím sonáty Henryho Purcella nebo i
Pachelbelův Kánon
(snad jsem to napsal dobře).

A vidíte, pak se třeba dovím z četby
(ano, po večerech někdy čtu), že se
mnohá tato hudba hrála i při jídle a
posluchači (tedy většinou šlechta) při
sonátách mlaskali, krkali a i jinak se
nekulturně projevovali.

To ovšem bylo možné pouze za
feudalismu. Ted' máme naštěstí
demokracii a Purcella ted' může
poslouchat každý, nejenom ta šlechta.

A svobodně si při tom zamlaskat,
případně i zaříhat. . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (14)

LÁSKA S TEPLOMĚREM.

Oba se milovali. Vřele.

Ano, milovali se vroucí, téměř by se řeklo horoucí láskou. Hřáli se teplem svých rukou, žářem svých srdcí.

A jejich žhavá láska nejen spálila všechny překážky, ale i lidé kolem nich začínali roztávat.

Pak ale jejich vztah nějak ochladl, teplo vzájemných polibků se jakoby vypařilo. Jeho kdysi horečnatý dech teď studil a jeho ledový pohled jí zmrazil úsměv na tváři.

Také jeho rysy ztuhly, když si ji chladně změřil a řekl - *Už tě nemám rád!*

A tak jejich láska klesla až k absolutní nule. K absolutní nule na relativní stupnici lásky...

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (15)

KNIHY
OFF-LINE

KIRI.

Miluji ji, proč to nepřiznat. Ano, můžete to i roznést, já se zlobit nebudu. Miluji ji a ona to ani neví...

Ano, miluji dámu Kiri Te Kanawu. Je to tak říkajíc láska na první poslech. Často si ji pouštím na kompaktních discích (nebo snad diskách?).

Onehdy jsem ji také viděl a slyšel mluvit v televizi. A představte si moje překvapení: ona nejen že krásně zpívá, ona má i příjemný hlas!

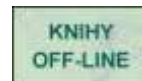
UTEKLO TO.

Jak stárnu, začínám najednou poznávat, o co všechno jsem v životě přišel.

Mládí mi uteklo jako voda, zatímco vojna mi rychle neuběhla.
Později mi utekla také první cena v loterii a ještě později i moje žena.

Tak mě napadá,
že to všechno tak zlé nebylo:
i já jsem vlastně ledasčemu utekl ...

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (16)

VÁŽENÝ PANE VIVALDI.

Asi se divíte, proč vám píši.

Poslouchal jsem tuhle v rádiu vaše "Čtyři roční doby", ale nehráli je tam v pořadí, jak by se slušelo, naopak jen některé a to ještě na přeskáčku.

"Podzim" jsem poznal hned, hráli ho v televizi v seriálu o Casanovi (vlastně asi Casanovovi, i když nebyl Rus).

Ty ostatní rozeznám už podle jejich naladění:

Jaro je skotačivé a léto vyzrálé a lenivé.
Zima je zase hrozně smutná,
asi jako konec života.

Pane Vivaldi,
nevím, jestli jste měl v úmyslu, aby se každá roční doba hrála samostatně.
Pokud ano, pak se prostě nesmíte divit,
když to pak tahle zmotají.

Je totiž klidně možné, že pak třeba hrají vaše "Jaro" na dožínky nebo "Léto" na Vánoce. Možná ale jen, že si lidi nepamatují ty názvy.
Měl jste to raději očíslovat . . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (17)

KNIHY
OFF-LINE

MOJE DRUHÉ JÁ.

Potkal jsem se se svým druhým já - teda mé první já se s ním potkalo, ne já .
Protože — jen si to klidně přiznejme - každý z nás je tak trochu schizofrenik.
Obě moje já se sice nemají moc ráda, ale naštěstí se tak často nevidíme.

Potkali jsme se tedy a moje první já povídá - *No to ses mi ani nepochlubil, co se ti včera stalo!*

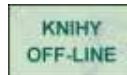
Co jsem ti zase udělal?-
zeptalo se mě otráveně moje druhé já.

Ty mě ne, ale co já jsem ti udělal? -
říkám mu. Nebo že by to říkal on mně?
Vidíte, už jsem z toho celý popletený...

Přesto je to ale zajímavé se občas takhle potkat. Je to jako v zrcadle, vidím se pak zcela obráceně, protože zrcadlo přece obrací obraz.

Zato to druhé já pak vidím docela normálně . . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (18)

DÁMSKÁ VOLENKA.

Zde míním ovšem jen tu volenku, co je od slova "voliti", aby snad nedošlo k omylu.

Přišla ke mně známá, jestli bych si s ní nezatančil. Šel jsem tedy.

Nejsem příliš velký tanečník, vlastně ani ne malý, spíše tak žádný.
Ovšem umím i napodobovat tance moderní a zmítám se pokud možno v rytmu. Bohužel se ale rychle zadýchávám.

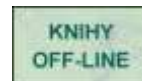
Konečně byl konec. Pak přišla její mladší sestra, hezčí, ale bohužel i ona plná energie. A jestli prý si nechci s ní zatancovat. Zděsil jsem se asi tak, jako kdyby se mě zeptala, jestli nechci další iníarkt.

Ani moc ne - povídám po pravdě, a abych ji snad neurazil, dodávám, jen žertem - ale klidně bych se šel někam třeba pomilovat...

Plácla mi ji takovou, až mi spadly brejle a celý sál se otočil.

A moje žena, která se zrovna s někým bavila, se také otočila a řekla -
To už zase obtěžuješ děvčata, Míšo?

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (19)

ŽEBRÁK A DOBRÁK.

Viděl jsem, jak někdo dal žebrákovi minci. Jen tak, za nic, jen za otevřenou dlaň. A to bylo vše: žebrák jen něco nesrozumitelně zamumlal a dobrák se ani nezastavil, ale šel klidně dál.

Protože on (ten žebrák) dobře ví, že ten někdo (teda ten dobrák) to nedělá ani tak z lítosti, jako spíše proto, že cítí najednou takovou nějakou tu potřebu dělat dobré skutky.

A dobrák zase ani nečekal na poděkování, protože ten peníz, co mu dal, je tak malý, že mu určitě nebude ani chybět.

No a žebrák tam bude stát zítra zase znova, tak co . . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (20)

SMUTNÁ VDOVA.

Vdovy prý se často velmi rychle utěší ve svém bolu, viz známou operetu pana Lehára. Některé vdovy se prý dokonce opět brzo vdají. Víte proč?

Protože žít bez muže je asi hrozně těžké. Někdy prý i ještě těžší, nežli žít s ním. . .

SOUCITUPLNÁ.

Neplet' si lásku s dobrotou - řekla - bylo mi Tě prostě jenom líto...

A jak to tak řekla, připadal jsem si najednou jako nejchudší z chudých.

Jako slepý muzikant, když mu někdo hodí peníz do klobouku.

Ale ne, není to totéž. V mém případě jsem naopak naráz prohlédl . . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (21)

KNIHY
OFF-LINE

ODPOUŠTÍM.

Jak stárnu, zapomínám na ty horší věci z minulosti a pamatuji si jen ty věci pěkné, případně si ty špatné tak trochu idealizuji.

Ne teda že bych chtěl, rozhodně mě nechápejte špatně.
To jen matka příroda se tak stará, abych i já zapomněl i na moje vlastní viny, "jakož i my odpouštíme naším viníkům".

Jen aby mi také odpustili ti,
na kterých jsem se prohřešil já . . .

ZLOMILA MI SRDCE.

Nechci Ti ublížit, ale už Tě nemiluju -
řekla a rozlomila mi srdce napůl. Tak jako se láme to obyčejné, perníkové srdce.

Šel jsem tedy s tím mým srdcem do opravy. Slepili to, jak se dalo, ale přesto mi občas vynechává.

To když ji potkám na ulici. Bojím se totiž, co by mi asi udělala, kdyby mi opravdu ublížit chtěla . . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (22)

DON JUAN.

Kdysi jsem záviděl Donu Chuanovi
(ale ano, já vím, že se to tak nepíše,
to je jen foneticky).

Nezáviděl jsem mu jeho zálety, ani ta milostná
dobrodružství (jednou ano, ale to sem vlastně
nepatří).

Záviděl jsem mu hlavně ten dramatický
odchod ze scény, v oné Mozartově opeře.
Ano, představte si, že pro vás přijde sám
vládce pekel, se všemi svými audiovizuálními
efekty a že řekne - *Nadešel tvůj čas, bídniku!*

Jaká inscenace, jaký závěr! Jaká příležitost
začít nový život tam někde dole v teple, někde
na jihu...

HUSY DIVOKÉ.

Mám rád divoké husy. Dokonce jsem jednou
chtěl umět létat, jako ony. Připojil bych se k
jejich "véčku" a kejhal a kejhal...
V naší řeči by to vypadalo asi takto -

*Viděly jste holky tu ženskou tam dole? Vloni
touhle dobou se nosila jako princezna a letos
se nosí s outěžkem . . .*

*A co támhleta ze samoty, podívejte se, zase
hledá děti po lese a muže po hospodách . . .*

Všecko bych viděl, všecko bych znal.
Jo, kdybych tak mohl být divokou husou . . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (23)

SRDCE.

Palcem levé nohy mi nakreslila do písku
srdce.

Co to je? - ptám se.

To má být srdce - řekla uraženě.

*Ale pravé srdce vypadá takhle - řekl jsem a
vyryl jsem do země obrazec, tak jak nám ho
ukazovali v anatomii.*

*To taky znám - řekla - velká komora, malá
komora, předsíň, zápraží . . .*

*Ale víš - přiznala se - mně to zní příliš jako
plán domu. A navíc takový nějaký neúplný -
dodala a hned mi to také vysvětlila:*

*Proč se vlastně říká, že srdce buší? A na co
vlastně buší, když tam nejsou žádné dveře?
A nejsou tam ani židle, to pak není žádný div
když pak třeba chlopně ani nedosedají. . .*

TRAGEDIE.

Když na to pomyslím, napadá mi, že snad
každá velká láska končí tragicky:
buď se rozejdou nebo se vezmou . . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (24)

ROZVOD.

Hovořila o rozvodu.

S kým se chceš rozvést? - zeptal jsem se.

No přece s mým manželem - odtušila, neboť pochopila, že jsem zase duchem jinde.

A to jako fyzicky nebo i mentálně? - ptám se.

No přece od stolu a od lože - citovala mi zákon.

A co ta láska mezi vámi dvěma?

Žádná nebyla - řekla, ale hlas se jí přece jen trochu zachvěl.

Ani to ani ta tvoje, ani ta jeho?

ptám se.

Ne. Žádná nikdy nebyla - řekla umíněně.

Tak proč jste se tedy brali? - divím se.

Usmála se a zažertovala:

A proč máš babičko tak velké oči . . .

JAK SE DĚLÁ FOTKA.

Fotograf zaostřil a řekl -

Podívejte se mladá paní takhle stranou, sem nalevo, abychom to zabrali z té lepší strany.

Ale to není má lepší strana - namítla.

Zajisté, milostivá - usmál se fotograf, ale

protože byl profesionál, trval na svém -

ale tato strana je zase více fotogenická . . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (25)

NA BŘEHU MOŘE.

Seděla tam na skále, jen tak sama a
dívala se na moře.
Chodívala sem takhle každý rok,
vždycky ve stejný den, aby položila
kytici růží na okraj útesu.

Na to místo, odkud kdysi hodila do moře
jeho fotografii, v ten samý den, kdy ji
zrádně opustil. . .

ADÉLA.

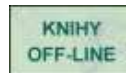
*Řekni mi upřímně, že už mě nemiluješ -
řekla Adéla.*

*Ale proč si proboha myslíš, že Tě už
nemiluju? - optal jsem se zmateně.*

*Protože to se pozná - odpověděla s
určitostí, která je schopna zabíjet.
No dobře - povídám - já Tě už tedy
nemiluju.*

*Já to věděla! - vykřikla vítězně -
už Ti ani nestojím za to, abys mi zalhal!*

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (26)

ZNÁMKA.

*Prosil bych nějakou hezkou známku, slečno -
pravil jsem dívce na poště -
tento dopis je totiž takzvaný dopis milostný.*

*Co takhle známku se zvířátkem - nabídla mi.
Vybral jsem si tedy jednu s koalou, znáte to, s
tím rozkošným australským medvídkem.*

*Pochválila můj vkus, a pak pravila - Ale to
Vás bude stát moc, pane, tahle známka je
přece dvakrát dražší!*

*Ba ne, to je dobře - povídám - to je tak zvaná
"známka zpáteční". Ona mi totiž ty dopisy
posílá neotevřené zpět . . .*

KVĚTINÁŘKA.

*Kupoval jsem mé ženě k svátku květiny, na
kreditkartu ovšem.
Slečna v obchodě se usmála a řekla - Tady to
prosím podepište. A mohu mít také vaše
telefonní číslo?*

*Ochotně jsem jí ho napsal, avšak neodpustil
jsem si, abych nedodal - Ale volejte mi, slečno,
radši až po deváté, to už manželka není
doma...*

*Lidé v krámě se smáli, ale slečně to trvalo
poněkud déle, než pochopila, že to byl vtíp.*

A snad právě proto mi asi nikdy nezavolala...

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (27)

KDO Z TEBE POCHÁZÍ, CHASA UŠLECHTILÁ.

Pocházím z prostředí téměř sociálního. Co se tím míní, to tedy přesně nevím, ale slyšel jsem jednu paní používat tento výraz a tak se mi to hned zalíbilo. . .

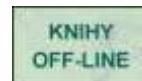
Je-li někdo z maloměsta, pak je to maloměšťák, je-li z vesnice, je vesničan, ale je-li z prostředí sociálního, nikdo mu nemůže nic vyčítat.

Nikdy jsem nevlastnil palác či hrad, ani zámek ne. Leda tak visací.
Ano, jsem z takového prostředí: první kolo, které jsem dostal, ještě jakožto děcko, bylo starší než já sám.
Byl jsem na něj pyšný: podívejte se, já, ač chud, mohu teď dokonce závodit i s kluky boháčů a ukázat jim, jak . . .

Ale neukázal jsem. Měli totiž kola s přehazovačkou a tak jsem skončil jako poslední.
Ale já se nevzdal, trénoval jsem dál s tou starou, těžkou rachotinou a pak přišel den, kdy jsem si z našetřených peněz koupil kolo s přehazovačkou.
To už mě zase vzali ti hoši zase do party a už první závod jsem bezpečně vyhrál. Proč?

To nové kolo totiž bylo také dvakrát lehčí . . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (28)

VELKÁ SAMOTA.

Ano, jsem samotář. Mám rád místa, kde mohu být sám. Například středověké chrámy nebo lesní samoty.

Obzvláště ty: je tam klid a je mi tam dobře. Mohu si tam mluvit i k přírodě. Ona mi sice neodpovídá, ale vím, že mě poslouchá. . .

Když jsem byl ještě student, rád jsem také studoval v klidu, ale v Praze ho těžko najdete. Chodil jsem tedy na libeňskou Černou skálu, hned vedle hřbitova, také osamělého. Pohled tam byl nádherný: hned naproti byla Bílá skála, teď už bez mamutů, o kus dál Bulovka a napravo pak ještě bývalá polepšovna. A za zády staříčkový hřbitov.

Bylo to jako ráj na zemi. A tak mě napadlo, že takhle nějak to bude vypadat, až jednou odejdu do té velké samoty i já sám . . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (29)

KNIHY
OFF-LINE

KAM NECHODÍ.

*Kam nechodí slunce,
tam chodí lékař - řekl jsem.
Tomu nerozumím - řekla Helena.*

*Co je na tom k neporozumění - zeptal
jsem se nechápavě.
No především slunce nechodí - namítla.*

*No jistě - povídám - ale to je jen
taková alegorie.
Alego . . . co že je to? - zeptala se
nevinně a já netušil, že si dělá legraci.
Byla to prostě jedna z těch chvil, kdy
si ze mě dělala šprťouchlata.*

*No prostě napodobení - řekl jsem vážně.
Jo to, že slunce jako nechodí, ale jeom
se hejbe - vysvětlovala si to.
No ne tak docela, to spíše že kdo
nechodí na slunce . . .*

*Rozumím - řekla - slunce nechodí, ale
ten člověk chodí na slunce.
Ne, on právě nikam nechodí - namítl
jsem.
Jen k lékaři, že jo? - vyhrkla.*

*Ale ne, ten lékař naopak chodí k němu -
opáčil jsem zmateně.
Jo tak ten člověk je nemocný, tak*

nemůže chodit - dělala, že to chápe.

No může, ale nechodí - vysvětloval jsem.

Jo tak, on mu ten lékař přinese horské sluníčko, ne? - dělala, že chápe.

Ale nepřinese, sakra! - rozčilil jsem se.

Už to nevydržela, a řekla -

To tě trápím, co? - a políbila mě, tak, jako se líbá milovaný blbeček.

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (30)

KNIHY
OFF-LINE

INNTERVJŮ.

Přišli ke mně dva od novin s nějakým tím intervju a prý - *Povězte nám něco o sobě.*

Tentokrát jsem se nenechal zmýlit a povídám -

To myslíte jako pravdu, nebo si mám něco vymyslet?

Pravdu - povídají - naše čtenáře zajímá jen čistá pravda.

Ale já si rád vymýšlím - namítám - máme to v rodě, je to něco jako vrozená vada, víte?

Ne, to ne - říkají - my chceme jen čistou pravdu.

Dobře, ale kdybych zalhal, stejně byste to nepoznali, ne?

To ne - řekli - ale když nám to odpřísáhnete, tak to bereme jako čistou pravdu.

Na to já - Ale co když to odpřísáhnu a pak budu stejně lhát?

Ale nebudete, protože to my pak můžeme také napsat co chceme, i když jste to neřekl.

No to stejně uděláte - povídám a hned nato jsem je vyhodil.

Vrátili se druhý den, když jsem nebyl doma a udělali o mně intervju s mou ženou . . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (31)

KNIHY
OFF-LINE

NERÝMOVANÁ.

Měla takové nezrýmovatelné jméno:
Božena. Nerozumějte mi špatně;
zrýmovat šlo, ale všechny ty rýmy zněly
tak nějak moc žertovně.

Třeba: Boženka - složenka, Božena -
zmožena, nebo dokonce Božka -
nebožka. Prostě jsem nebyl tak nápaditý
jako bratří Čapkové, kteří vymysleli rým
"svět chce být polosvět, žena být -" ale
to sem vlastně nepatří.

Napsal jsem jí tedy báseň v próze, jak
jsem to kdysi psával Heleně.
Vždyť se to vůbec nerýmuje - řekla
zaraženě. Přiznal jsem to, zatajit to jaksi
nešlo.

Ale vysvětlil jsem to právě svou
neschopností najít správný rým a dodal
jsem, že jsou i básně, co nemají rým. Nu
a já šel ještě dál: vymyslel jsem básně
bez metriky a bez rytmu.

Prostě básně v próze.
Zamyslíla se a pak se usmála - *Ale co,*
hlavně že je to báseň, ne?

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (32)

DOBRÁ PAMĚŤ.

*Woman can forgive,
but she never forgets.*

Jinak řečeno, ženy dokáží odpustit,
ale nikdy už ne na to také zapomenout
(totiž to, že nám odpustily).

Asi proto, aby nám to občas mohly
připomenout, abychom my také nikdy
nezápomněli (to, že nám to odpustily) . .

.

SEDMIKRÁSKA.

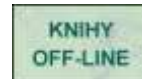
R.A Dvorský kdysi zpíval -
*Proč připomínáš mi malou sedmikrásku,
když nemáš sedm, ale tisíc krás...?*

Proč teda jen sedmikrásku, to už ale v
písni nevysvětlil.

Já to mám jednodušší: mně připomínáš
spíše tu velkou sedmikrásku neboli
kopretinu.

Ano, kopretinu -
má mě ráda, nemá mě ráda" . . .

Autor : Jan B. Hurych
Název : ROZJÍVENÁ (33)

RUKAVICE.

Našel jsem před domem osamělou rukavici. Možná ztracenou, možná zlostně odhozenou, to když ji třeba někdo už našel a zjistil, že se mu mu nehodí do páru.

Ale musím se vám přiznat, že jsem si vybavil i jiné scénáři: představil jsem si, že ji někdo někomu hodil do tváře jako vyzvání k souboji.

Tehdy ve škole jsme se v dějepise učili. že podle předpisu se měla ta rukavice vrátit tím udeřeným zpět s laskavým - *Přijímám, pane, pošlete mi prosím své svědky!*

Byla-li to ovšem rukavice obrněná, tedy coby součást brnění, musel se asi nejprve zvednout po úderu ten udeřený a pak teprve zvednout tu rukavici.

A v případě, že to byl úder opravdu pádný, nebylo už někdy zapotřebí ani toho souboje. . .

KONEC